

Aktionskommittéer – inte Folkfront

”Folkfronten” utgör en koalition mellan proletariatet och den imperialistiska borgarklassen, i form av Radikalpartiet och liknande mindre smörja. Koalitionen omfattar både det parlamentariska och utomparlamentariska området. På båda dessa områden påtvingar Radikalpartiet, som själv behåller fullständig handlingsfrihet, proletariatets handlingsfrihet allvarliga begränsningar.

Radikalpartiet är självt på väg att tyna bort. Varje val ger nya bevis på att dess anhängare lämnar det både till höger och vänster. På grund av frånvaron av ett verkligt revolutionärt parti blir å andra sidan det socialistiska och kommunistiska partiet allt starkare. Den allmänna trenden bland de arbetande massorna, inklusive småbourgeoisin, är helt klart en vänsterutveckling. Inriktningen hos arbetarpartiernas ledare är lika uppenbar: *åt höger*. När massorna med sina röster och sin kamp försöker kasta av sig radikalernas parti, försöker enhetsfrontens ledare tvärtom rädda det. Efter att på grundval av ett ”socialistiskt” program ha fått arbetarmassornas förtroende, gick arbetarpartiernas ledare med på att frivilligt överlämna lejonparten av detta förtroende till radikalerna, som massorna absolut inte har något förtroende för.

I sin nuvarande förklädning trampar inte bara ”Folkfronten” skamligt på arbetardemokratin, utan även på den formella, det vill säga borgerliga demokratin. Majoriteten av de som röstade på radikalerna deltar inte i de arbetandes kamp och följaktligen inte i Folkfronten. Ändå har Radikalpartiet en inte bara jämbördig utan till och med privilegierad ställning i fronten. Arbetarpartierna tvingas inskränka sin aktivitet till Radikalpartiets program. Denna tanke förs mest uttalat fram av cynikerna i *l'Humanité*. De senaste valen i senaten har särskilt tydligt belyst radikalerna *privilegierade* ställning i Folkfronten. Kommunistpartiets ledare skröt öppet med att de avstod flera mandat som rättmätigt tillhörde arbetarna till de icke proletära partierna. Det innebär bara att enhetsfronten delvis återupprättade ägandevillkoren till förmån för borgarklassen.

”Fronten”, som den kallas, är en organisation för direkt och omedelbar kamp. När det handlar om kamp är en arbetare värd tio borgare, även de som tillhör enhetsfronten. Utifrån Frontens revolutionära kampstyrka borde valprivilegierna inte ha givits till den radikala borgarklassen utan till arbetarna. Men i själva verket är privilegier omotiverade här. Är det tänkt att Folkfronten ska försvara ”demokratin”? Låt den då börja med att göra det för sina egna led. Det betyder: *Folkfrontens ledning måste direkt och omedelbart återspegla de kämpande massornas vilja.*

Hur? Mycket enkelt: med hjälp av val. Proletariatet förnekar ingen att kämpa jämsides med sig mot fascismen, Laval's bonapartistiska regim, imperialisternas krigsplaner, och alla andra former av förtryck och våld. Det enda de klassmedvetna arbetarna kräver av sina verkliga och möjliga allierade är att de kämpar *aktivt*. Alla befolkningsgrupper som i ett visst skede verkligen deltar i kampen, och är berett att underkasta sig den gemensamma disciplinen, måste ha samma rätt till inflytande över Folkfrontens ledning.

Varje tvåhundra, femhundra eller tusen Folkfrontsanhängare i en given stad, distrikt, fabrik, förläggning och by väljer, när det är dags för kampaktioner, sin representant till den lokala aktionskommittén. Alla som deltar i kampen är bunden av dess disciplin.

Kommunistiska internationals senaste kongress ställde sig i resolutionen om Dimitrovs rapport positiv till valda aktionskommittéer som Folkfrontens stöd bland massorna. Det är kanske den enda progressiva tanken i hela rapporten. Men just därför gör stalinisterna ingenting för att förverkliga den. De vågar inte, eftersom de är rädda för att bryta samarbetet med borgarklassen.

Förvisso kommer inte bara arbetarna att kunna delta i valen till kommittéerna, utan också anställda inom statsförvaltningen, ämbetsmän, krigsveteraner, hantverkare, småköpmän och småbönder. Således står aktionskommittéerna i samklang med proletariats kamp om inflytande över småbourgeoisin. Men de komplicerar betydligt samarbetet mellan arbetarbyråkratin och borgarklassen. Samtidigt är Folkfronten i sin nuvarande form inget annat än ett organiserat klassarbete mellan de som politiskt utnyttjar proletariatet (reformisterna och stalinisterna) och de som politiskt utnyttjar småbourgeoisin (radikalerna). Verkliga massval till aktionskommittéerna skulle automatiskt kasta ut de borgerliga mellanhänderna (radikalerna) ur Folkfrontens led och på så sätt göra kaffeved av den kriminella politik som dikteras från Moskva.

Men det vore ett misstag att tro att det går att bestämma en viss dag och timme då de proletära och småborgerliga massorna ska välja aktionskommittéer på basis av vissa regler. Ett sådant sätt skulle vara rent byråkratsiskt och därmed ofruktbart. Arbetarna kommer bara att kunna delta i val till aktionskommittéerna när de själva deltar i någon sorts aktioner och känner att de behöver en revolutionär ledning. Här handlar det inte om *formellt demokratiska* företrädare för *alla* massor utan revolutionära företrädare för de *kämpande* massorna. Aktionskommittén är en kampapparat. Det är ingen mening att på förhand gissa exakt vilka arbetande skikt som kommer att dras till skapandet av aktionskommittéerna: demarkationslinjerna bland de kämpande massorna kommer att upprättas under kampens gång.

Den största risken i Frankrike är att massornas revolutionära energi slösas bort i olika utbrott, i isolerade explosioner som Toulon, Brest och Limoges, och lämnar plats för apati. Bara medvetna förrädare eller hopplösa virrpannor kan tro att det i den nuvarande situationen går att hålla massorna stilla tills de kommer att frälsas uppifrån av Folkfrontsregeringen. I det nuvarande läget är det oundvikligt med strejker, protester, sammandrabbningar på gatorna och direkta uppror. Det proletära partiets uppgift är inte att bromsa och förlama dessa rörelser utan att ena dem och ge dem största möjliga kraft.

Framförallt är reformisterna och stalinisterna rädda för att skrämja radikalerna. Enhetsfrontens apparat spelar helt medvetet rollen som desorganisator av massornas spontana rörelser. Och "vänstern" av Marceau Piverts sort skyddar denna apparat från massornas ilska. Det enda sättet rädda situationen är genom att hjälpa de kämpande massorna att under kampens gång skapa en ny apparat, som motsvarar de nuvarande kraven. Aktionskommittéerna fyller just detta syfte. Under kampen i Toulon och Brest skulle arbetarna utan att tveka ha skapat en lokal kamporganisation om de hade uppmanats till det. Redan dagen efter det blodiga angreppet i Limoges kunde arbetarna och en betydande del av småbourgeoisin tveklöst ha visat sig redo att skapa en vald kommitté för att utreda de blodiga händelserna och förhindra dem i framtiden. Under den senaste sommars rörelse mot Rabiot (den förlängda militärtjänstgöringen) på förläggningarna skulle soldaterna utan vidare spisning ha valt aktionskommittéer på bataljonerna, regementena och garnisonerna om någon bara hade föreslagit det. Liknande situationer uppstår och kommer att uppstå i varje skede. I de flesta fall på lokal nivå, men ofta även i nationella skala. Uppgiften består av att inte missa ett enda sådant tillfälle. Det första villkoret är då att klart inse aktionskommittéernas betydelse *som det enda sättet att bryta parti- och den fackliga apparatens antirevolutionära motstånd.*

Betyder det att aktionskommittéerna kan ersätta partiet och de fackliga organisationerna? Det vore idiotiskt att ställa frågan så. Massorna inleder kampen med sina idéer, traditioner, grupperingar och organisationer. Partierna fortsätter att existera och kämpa. Under valen till aktionskommittéerna kommer naturligtvis varje parti att försöka få sina egna anhängare valda. Aktionskommittéerna kommer att ta majoritetsbeslut (med fullständig parti- och fraktionsfrihet). I förhållande till partierna kan aktionskommittéerna kallas det *revolutionära parlamentet*. Partierna utesluts inte utan är tvärtom en nödvändig förutsättning. På samma gång provas de i handling och massorna lär sig att befria sig från de ruttna partiernas inflytande.

Innebär detta alltså att aktionskommittéerna helt enkelt är – *sovjeter*? Under vissa förhållanden kan aktionskommittéerna förvandlas till sovjeter. Men det vore fel att ge aktionskommittéerna detta namn. Idag, 1935, är folkmassorna vana att förbinda ordet sovjeter med att makten redan har erövrats. Men Frankrike befinner sig fortfarande långt från det. I sina första stadier var de ryska

sovjeterna inte på något sätt vad de så småningom blev, och på den tiden kallades de ofta mer anspråkslöst för arbetar- eller strejkkommittéer. I det nuvarande skedet har aktionskommittéerna till uppgift att ena Frankrikes arbetarmassor i försvarskamp och på så sätt göra dessa massor medvetna om sin egen styrka inför den kommande offensiven. Huruvida saker och ting kommer att leda till verkliga sovjeter beror på om den nuvarande kritiska situationen i Frankrike kommer att leda fram till sin definitiva revolutionära slutsats. Det beror givetvis inte bara på den revolutionära förtruppens vilja utan också på ett antal objektiva förhållanden. Hursomhelst kommer massrörelsen, som idag har stött på Folkfrontens hinder, inte att kunna gå framåt utan aktionskommittéer.

Uppgifter som att skapa en *arbetarmilis*, *beväpna arbetarna*, att förbereda en *generalstrejk*, kommer att stanna på pappret om inte de kämpande massorna, via sina styrande organ, själva tar itu med dessa uppgifter. Aktionskommittéer som uppstått i kampen är det enda som kan garantera den verkliga milisen inte bara tusentals utan tiotusentals kämpar. Bara aktionskommittéer som omfattar landets viktigaste centra kommer att kunna välja rätt ögonblick för att övergå till mer bestämda kampmetoder, som de med rätta kommer att leda.

* * * *

Från de förslag som skisserats ovan härrör ett antal slutsatser när det gäller de proletära revolutionärernas politiska verksamhet i Frankrike. Den viktigaste slutsatsen rör den så kallade ”revolutionära(?) vänstern”. Denna grupp kännetecknas av en fullständig brist på förståelse för de lagar som styr den revolutionära massrörelsen. Oavsett hur mycket dessa centrister babblar om ”massorna” så inriktar de sig mot den reformistiska apparaten. Marceau Pivert upprepar den ena eller andra revolutionära parollen, men underordnar den under en abstrakt princip om ”organisatorisk enhet” som i handling visar sig bli enhet med patrioterna mot revolutionärerna. Vid en tidpunkt då det är en fråga om liv eller död för massorna att *krossa* de socialpatriotiska apparaternas motstånd som något absolut ”gott” som står över den revolutionära kampens intressen.

Aktionskommittéer kommer bara att byggas av de som ända till slutet inser behovet att *befria massorna från de förrädiska socialpatrioternas förrädiska ledarskap*. Ändå håller Pivert fast i Zyromsky, som håller fast i Blum, som i sin tur, tillsammans med Thorez håller tag i Herriot, som håller tag i Laval. Pivert träder in i Folkfrontens system (det var inte för inte som han röstade för Blums skamliga resolution vid det nationella rådets senaste möte!) och Folkfronten ingår som en del av Lavals bonapartistiska regim. Det är oundvikligt att den bonapartistiska regimen kommer falla. Om Folkfrontens ledarskap (Herriot-Blum-Cachin-Thorez-Zyromsky-Pivert) lyckas hålla sig på fötterna under den annalkande och avgörande perioden, då kommer den bonapartistiska regimen oundvikligen att lämna plats för fascismen. En förutsättning för att proletariatet ska segra är att det *avskaffar det nuvarande ledarskapet*. Under dessa villkor blir parollen om ”enhet” inte bara idioti utan ett brott. *Ingen enhet med den franska imperialismens och Nationernas förbunds agenter*. Mot deras svekfulla ledarskap måste vi ställa revolutionära aktionskommittéer. Det går bara att bygga dessa kommittéer genom att skoningslöst avslöja den så kallade ”revolutionära vänsterns” antirevolutionära politik, med Marceau Pivert som ledare. Det finns inget utrymme i våra led för illusioner eller tvekan i denna fråga.

26 november 1935